

ARIE

Mijn in- en inslechte vriend

*Een spannend verhaal uit de jaren zeventig.
Het begin van de grote harddrugstransporten.*

ARIE

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Eerste druk: februari 2017
Tweede druk: augustus 2017
Auteur: Samson Spin
Omslag: fabster
Binnenwerk: fabster

ISBN 9789402160048
NUR 337 – Spannende boeken algemeen

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

01 - DE SCHAT VAN KALE FREEK	7
02 - EEN FATALE VAL, OF.....	23
03 - ONTLUIKENDE LIEFDE	40
04 - IN DE 'SNEEUW'HANDEL	58
05 - EEN PACT MET DE MOTORBENDE	69
06 - WISSELING VAN DE WACHT	85
07 - AFREKENINGEN.....	97
08 - EEN GENIAAL PLAN	117
09 - DE WITWASSERIJ.....	133
10 - NOGMAALS OPRUIMING.....	149
11 - OP DE VLUCHT!.....	163

01 - De schat van Kale Freek

De meeuwen vliegen laag achter de binnenvarende kotter afgeladen met het goud uit het IJsselmeer: de wereldberoemde IJsselmeerpaling en ook de heerlijke, niet te versmaden snoekbaarzen. De kleine bijvangst wordt in de haven aan de meeuwen gevoerd, zodat de toeristen ervan kunnen meegenieten en ook zin krijgen in de heerlijke vis uit het IJsselmeer.

Het is druk in het kleine café, dat al sinds de oorlog niet veranderd is. Er is geen spijker op een andere plek geslagen. Alles is nog zoals het toen was. Er zitten vijf mannen aan de bar. Op de scheurkalender staat de datum 1 september 1970.

‘Arie mag ik nog een kopstoot?’ vraagt een van de bezoekers. Arie is een knappe, Italiaans uitziende man, een beetje zo’n type als Willy Alberti, alleen veel slanker. Hij heeft een vrouw, Marijke, maar die ligt alle dagen op bed omdat ze van alle drank en drugs ongeveer knettergek geworden is. Ze is Arie’s grote liefde, dus kijkt hij niet naar haar om. Maar ze heeft wel een dak boven haar hoofd. En ze heeft de papieren van de kroeg, want zij was het die met een prijs uit de loterij de Jordaan achter zich kon laten, als Arie tenminste mee wilde. En dat wilde hij wel.

In de kroeg worden heerlijke gehaktballen gemaakt, die heel de stad kent. Gek was dat, want Arie is een Mokumer en dat is weer in zijn nadeel. Zijn vriendenkring bestaat uit de Amsterdamse penoze waar hij het meer dan goed mee kan vinden. Hij is voor hen een soort peetvader waar ze alles aan kunnen vertellen. Arie hield het voor zich, net als zijn vader, die in de oorlog door de Duitsers was weggevoerd en nooit meer terugkwam. Zijn verdwenen vader is de reden van Arie’s vertrouwenspositie.

Hij heeft ook twee kinderen, twee meisjes waar hij heel goed op past. Geen mens wist hoe hij eraan kwam, maar hij heeft ze en is er stapelgek mee. Hij waakt er over als een leeuw. De twee staan zelfs op zijn naam. Hoe hij dat versierd heeft weet niemand, maar hij heeft ze. De ene heet Ini; de ander Mini.

Arie heeft veel vrienden en heel veel geld. Hem wordt ook veel geld toevertrouwd; hij is een soort bankier. Maar Arie heeft een heel goede kant: als hij eenmaal je vriend is kun je blind op hem vertrouwen.

Die dag kom ik zijn kroeg binnen en vraagt hij mij: ‘Joop, jij hebt een auto en een rijbewijs en ik zie je nooit te veel drinken. Zou jij niet een soort privéchauffeur willen worden voor mij en mijn vrienden?’

Ik kende hem alleen van gezicht en van horen zeggen en dus antwoordde ik: ‘Inderdaad, ik drink niet. Ik heb een auto, maar ik heb ook een baan bij de Gasunie. Die is binnenkort afgelopen, want die klus is bijna klaar.’

‘Hoe had je dat gedacht?’ vraag ik hem beleefd.

‘Nou, ik koop een grote auto voor je, zeg maar een Chevrolet Impala, en dan betaal ik jou de verzekering en de benzine en geef je wekelijks ruim voldoende geld om je goed mee te bedruipen en als je een keer wat wil zal ik je altijd helpen, want dan ben jij mijn vriend. En op dinsdagavond ga ik altijd geld halen in Amsterdam en dan mag jij mij brengen, op me wachten en me terugbrengen. En wat belangrijk is: je mag hier boven gratis in het appartement wonen.’

‘Oké, we hebben een deal! Ik ga morgen vragen wanneer mijn laatste werkdag is.’

‘Vanaf nu werk je bij mij. Morgen gaan we voor zo’n auto kijken bij het taxibedrijf. Die hebben een Impala over, hoorde ik.’

De volgende dag gaan we samen lopend naar het taxibedrijf dat midden in de stad zijn garage heeft. ‘Ik hoorde dat er een taxi afgeschreven is. Die wil ik graag kopen. Mijnheer, wat vraagt u ervoor?’

De man kijkt Arie aan met zo’n blik van ‘ben jij nou een zigeuner of niet met al dat goud en die kokker van een steen in je pinkring?’

Er wordt kort gesproken en als Arie zegt ‘vijftienhonderd zwart’ komt de man overeind en geeft hem de hand ten teken dat het voor elkaar is. De sleutels gaan over tafel en Arie geeft mij tweehonderd en dan nog honderd ‘voor de breek’. Ik moet de auto overschrijven en heb opeens een Amerikaanse auto. Zo’n auto heb ik nog nooit gehad!

De volgende dag is de eerste klus. Ik ben niet gewend met een grote Amerikaan te rijden omdat ik zelf altijd met een oude DS reed. Dus vraag ik Arie of ik er even een stukje mee mag gaan rijden, wat hij een uitstekend idee vindt.

Als ik terugkom in zijn kroeg zegt hij: ‘Ik heb net een notaris hier gehad die mij al geruime tijd aan het zoeken was. Hij vertelde mij dat mijn vader teruggevonden was. Hij was dood gevonden in een steeg in de Jordaan.

‘Verdomme, heb ik mijn vader terug, is hij zo hard als een straatsteen. Morsdood!’ schreeuwt Arie uit. Hij is razend. Hij neemt me mee naar boven en geeft mij een grote gele envelop die hij van de notaris in zijn handen geduwd heeft gekregen.

Ik was nog nooit in zijn huis geweest waar ook zijn vrouw Marijke vertoeft. Het is er een bende die met geen pen te beschrijven is: vieze borden, lege flessen, kleren. Er is

maanden niets gedaan aan de huishouding. Ook lopen er een paar katten. Ja, er woont zelfs een spierwitte sierduif in de kleine kamer waar de vrouw op haar bed ligt te ronken, te mopperen en te boeren.

Hij zegt niet eens wat tegen het brommende geval, maar als ze onder de dekens vandaan komt schreeuwt Arie tegen haar: ‘Blijf onder de dekens! Je ziet verdomme toch dat we visite hebben.’

Hij geeft mij nogmaals de brief en zegt: ‘Wat ik je nu ga vertellen ga je horen, maar nooit verder vertellen. Geen woord erover. Ik heb jou niet voor niets uitgezocht. Ik vertrouw jou alsof je mijn zoon was, terwijl ik amper tien jaar ouder ben dan jij. Zul je voor altijd voor je houden wat ik je nu vertel en wat je gaat lezen in wat in deze gele envelop staat? Jij bent de enige die ik vertrouw.’

‘Arie, ik zweer dat ik over alles wat er tussen ons speelt nu en in de toekomst zal zwijgen als het graf. Dat zweer ik je.’

Mijn stem klinkt bijna plechtig, alsof ik een trouwbelofte doe. Dan zegt Arie dat ik moet gaan zitten.

Ik maak plaats op één van de stoelen en hij schuift alles wat op de tafel ligt van tafel op de grond, waar de borden die ertussen zitten aan barrels vallen. De vrouw, in het werkelijk smerige bed, is weer in slaap gevallen; ze snurkt als een bootwerker. Als ze zich omdraait zie ik haar vieze onderjurk en vraag mij af wat ik zou doen als zij familie van mij was, bijvoorbeeld mijn oudere zus, of erger: mijn eigen moedertje.

Maar in mijn hoofd moet ik alles op nul zetten als ik met deze man, deze keiharde man, verder wil gaan. Terug kan ik al niet meer. Hij heeft mij ingesponnen in een paar honderd gulden biljetten. Hij heeft mij gekocht en ik ben er ingetrapt. Maar de trein rolt en ik besluit erbij te blijven.

Ik houd de envelop voor mij. Er zit veel papier in. Als ik hem aan de lange kant wil openscheuren zegt Arie, terwijl hij mij een vlijmscherpe briefopener aanreikt: ‘Jongen, geloof mij, als je een brief opent doe dat dan altijd aan de korte zijde, want het brengt ongeluk als je de lange zijde pakt.’

Ik steek de briefopener in de ruimte in de hoek van de brief en kijk Arie doordringend aan. ‘Waarom moet ik die brief openen, Arie? Waarom ik?’

‘Niet verder vertellen he? Ik ben dyslectisch, ik kan geen letter lezen of schrijven en ik neem jou in vertrouwen. Echt, mijn eigen dochters weten het niet eens. Jij bent de enige man op aarde die ik in vertrouwen neem en ik beloof jou: het gaat je geen windeieren leggen. Mijn dochters zijn mij alles, maar jou ga ik als mijn zoon of broer behandelen. Ik denk als jongere broer’.

De briefopener snijdt feilloos door het dubbelgeslagen deel van de envelop. Als ik mijn hand erin wil steken zegt Arie: ‘Je moet het nog niet aanraken. Laat het voorzichtig op de tafel glijden; je weet nooit wat er in zit. Ook een notaris is niet te vertrouwen.’

Ik denk bij mezelf: Die man is paranoia! Hij vertrouwt echt geen mens. Waarom heeft hij mij gekozen? Waar ik trouwens best wel trots op ben.

Ik laat de inhoud op de tafel glijden en zie dan pas dat alles echt vies is: de tafel, de gebloemde vloerbedekking... Het lijkt of het onkruid ertussen groeit, maar het stinkt er niet. Waarschijnlijk omdat dag en nacht de klapramen open staan, zodat de katten en de duif erin en eruit kunnen.

De inhoud glijdt uit de envelop op de grove houten keukentafel. Er zit van alles in: een polsketting van goud, twee zegelringen, een ketting met een gouden kruisje en een dikke stapel papieren.

De eerste brief die ik voorlees is een soort afscheid. Arie's vader maakt hem hiermee tot beheerder van zijn gebied. Van zijn gebied?? Had hij dat dan? Nou, kennelijk wel.

‘Lieve zoon, ik ben er niet meer, maar deze notaris Slis heb ik in vertrouwen genomen en hij zal je als je wil de grenzen van jou te beheren gebied aanwijzen. Probeer niet meer gebied te krijgen. De Amsterdamse vierkante meters zijn precies uitgemeten en jij krijgt nu als enigst kind mijn deel.’

Arie is in één klap met het openen van deze brief koning van de Wallen geworden. In de afscheidsbrief staat ook dat hij door eenieder met respect behandeld zal worden als zoon van Kale Freek, want zo noemde men zijn gestorven vader.

‘Kom jongen, we moeten naar Amsterdam, naar die notaris Slis. Die ik moet spreken, vandaag nog, want iets in mij zegt dat als ik dit laat versloffen ik de hele buurt daar kwijt zal raken. Ik ga hem nu bellen.’

Hij moet op zoek naar het druktoetsentelefoontoestel en belt 008 om het nummer van de notaris op te vragen.

‘Hier, neem jij hem even. Schrijf dat nummer even goed op voor mij en bel dan die notaris.’

‘Ja, met notariskantoor Slis te Amsterdam’ klinkt de pinnige stem van de telefoniste.

‘Mevrouw, ik bel u namens Arie Vermeulen in verband met de net afgegeven brief van wijlen Kale Freek zal ik maar zeggen.’

‘Oh, de notaris komt net binnen. Hier heeft u hem. Hij staat u persoonlijk te woord en maakt u geen zorgen: de kosten van dit gesprek zijn reeds betaald. Er ligt hier nog veel meer van de man die ons in zo’n nare situatie verlaten heeft.’

‘Ik zou zeggen kom naar het kantoor, dan kunt u meteen de zaken die hier zijn achtergelaten meenemen. Er ligt hier nogal wat van hem: sieraden, geld, een kluis die verzegeld is en waarvan ik de sleutel wel heb, maar ik heb moeten zweren die kluis nooit te openen’

‘We komen er nu aan. Ik ben over schat ik een uur op uw kantoor. Waar kan ik het vinden? Oh, Museumplein, dat weet ik. Tot straks.’

‘Wacht, ik moet me even scheren en een schoon overhemd aantrekken.’ Even later komt hij met een in folie verpakt nieuw ‘no-iron’ hemd, zo’n plastic overhemd dat strijkvrij is. Hij strooit Fresh up over zijn kin, zodat hij ruikt als... geen idee.

‘Kom jongen, we gaan. Ik ben zo benieuwd wat die ouwe te vertellen heeft en belangrijker nog, wat hij mij heeft nagelaten.’

De Amerikaan waar Arie nu voor het eerst achterin zit snort over de E 10 naar Amsterdam Centrum. Als ze op de Prins Hendrikkade rijden zegt Arie trots: ‘Kijk, allemaal van mij,’ terwijl hij naar de linkerkant van de gracht wijst. Ze rijden over het Damrak naar het Museumplein, waar ze de auto parkeren en naar het kantoor van de notaris gaan.

‘Kijk, dat is een bekende. Dat is die heer Olivier waar de kranten mee vol staan,’ roep ik, maar Arie maant mij tot rust. ‘Alleen rust kan je redden, jongen,’ sist hij een beetje geïrriteerd naar mij.

Het kantoor zit in een werkelijk prachtig, indrukwekkend 19e eeuws pand. Alles verkeert nog in originele staat, met veel donker hout.

‘Goedemiddag, komt u verder,’ begroet de notaris ons. Het is een vriendelijke man, die op zijn bureau de spullen die Arie’s vader bij hem heeft achtergelaten heeft opgestapeld.

‘De kleding heb ik aan het Leger des Heils moeten geven. Hij woonde permanent in het Krasnapolsky Hotel, waar ik deze bezittingen heb moeten ophalen. Ik hoop dat u zich erin kunt vinden ook voor de ouderen onder ons iets te doen. Uw vader was zo’n man.’

‘Nee nee, dat begrijp ik,’ zegt Arie. Zijn kale voorhoofd glanst van het zweet. De stapel goederen is niet goed in te schatten. Arie besluit niets in te zien, de dozen dicht te laten en alles ongezien mee te nemen.

‘Breng jij de spullen naar de auto, dan praat ik nog even na met de notaris.’

Ik zet de Impala voor de deur op de stoep, met de knipperlichten aan. Er komt meteen iemand van de Amerikaanse ambassade vertellen dat dat niet mag. Ik steek mijn middelvinger omhoog, van ‘bekijk het maar!’

De auto is vol als Arie handen schuddend de trap van het kantoor afloopt. ‘We houden wekelijks contact,’ hoor ik hem nog zeggen. Dan gaat de deur dicht en is Arie een groot aantal verhuisdozen met onbekende inhoud rijker.

‘Ik kan niet wachten tot we thuis zijn,’ zegt hij slik bekkend.

We rijden over de grote weg terug. In Hoorn moet ik via de achterdeur de hele handel naar binnen brengen. Als alles boven is pakt Arie de gele envelop en geeft die weer aan mij. ‘Je vertelde dat hij sprak over het boek Moby Dick, dat ik dat vooral moest lezen, weet je nog? Laten we daar maar mee beginnen.’ Ik maak de dozen open. Er zit van alles in: lampjes, doosjes, van alles, maar alles kleine dingetjes. Ook het boek Moby Dick komt boven water. Ik moet het

openslaan. Het is een dik boek en op elke bladzijde ligt een bankbiljet van 100 gulden, maar soms ook 25 of 10 en een enkele keer van 1000 gulden.

Aan de achterzijde is de kaft opgeboid. Daar zitten allemaal glassplinters op lijkt het, maar het zijn allemaal briljanten en kleine diamanten. Het duurt niet lang of er ligt een grote stapel bankbiljetten op de vieze keukentafel. De steentjes worden voorzichtig bij elkaar gelegd. Ook ander boeken bevatten bankbiljetten, maar niet zoveel als het eerste boek.

‘Als die notaris gewild had, had hij jou dit kunnen onthouden,’ begin ik voorzichtig. Maar Arie zegt: ‘Hij vertelde mij dat mijn vader hem vijftigduizend gulden betaald heeft om de zaak in het duister af te werken zonder ruchtbaarheid.’

“De schat van Kale Freek’ zal ik het noemen’ zegt Arie. Het zweet driipt van zijn gezicht, alsof hij een zware klus achter zich heeft. Hij schraapt het vele geld van de tafel en stopt het in de grote envelop.

‘Wat zit er in de kluis, denk jij?’ vraagt hij. De sleutel hebben we nog niet gevonden. Ik haal mijn schouders op. ‘Geen idee, maar we zullen het gauw weten als we de sleutel gevonden hebben. Zo niet, dan gaan we naar de slotenkoning en mag die het openen.’

Zover komt het niet: in een doos gemaakt van schildpad zit aan de deksel een klein dik sleuteltje dat precies in het slot van het kluisje past.

‘We wachten er nog even mee. Met openen bedoel ik. Ik vind die spanning lekker. Vind jij dat ook?’

‘Als twee kwajongens die een schat gevonden hebben, zo voelt en lijkt het.’

Als alle dozen geopend en snel doorgekeken zijn, gaan we naar het kluisje. Als twee erg nieuwsgierige jongens gaan we langzaam te werk. Arie schuift de sleutel langzaam in het slot en draait er voorzichtig aan. Het slot gaat gemakkelijk open; als het slot omgedraaid is trekt hij het deurtje langzaam open. We staan er bijna met onze neus bovenop. Wat zou de kluis bevatten? Er ligt een rode zijden doek in, die ergens omheen gewikkeld is. Eronder ligt een dikke envelop met daarop de boodschap:

‘Wat in de shawl ligt altijd bij je dragen. Als je koning wil worden moet je je altijd kunnen en willen verdedigen, want als je koning van de Wallen bent heb je constant mensen om je heen die het beter kunnen of willen en het alleen maar op jouw leven gemunt hebben. Dat verzeker ik je! Je kan ook het geld pakken en de rest laten versloffen. Ik was verschillende keren in je café. Jij herkende mij niet. Geeft niet hoor, maar als je koning van de Wallen wil zijn vergeet dit ding dan nooit. Het zal je allerbeste vriend zijn.’

Het zweet druipt nu van Arie's voorhoofd. Hij steekt zijn hand in de kluis en pakt het ding er uit. Een klein, plat, zwaar verguld pistool komt uit de doek te voorschijn. Als Arie het in de hand neemt voelt het of het bij hem hoort.

Hij geeft het pistool aan mij maar ik pak het niet aan: ‘Het is jouw pistool man. Ik wil mijn vingerafdrukken er niet op hebben, nooit!’

Er ligt ook een doos met kogels in de kluis. Uit die doos kogels missen twee exemplaren. Arie kijkt in de revolver of er wel patronen in zitten. In de houder kunnen acht patronen. Er missen er twee. Hij ruikt aan de loop van het wapen. Er is ooit mee geschoten, weet hij dan. Hij doet het wapen in de doek terug en kijkt mij schaapachtig aan. ‘Geen woord he,’ zegt hij paranoia.

Het begint al goed, denk ik, maar probeer mij er over heen te zetten. Hij zal mij hopelijk nooit voor mijn bast schieten.

‘Hoe gaan we dit aanpakken?’ vraag ik. ‘Ik bedoel jouw koningschap, Arie.’

‘Ik heb de papieren ervoor en de Wallen en het omliggende gebied zijn van mij. Alleen ik mag er dus hoeren houden en drugs verkopen en ook gestolen handel verhandelen. Ik ben de enige die dat mag doen en jij, jij wordt mijn rechterhand met bijbehorende beloning.’

Hij voegt het woord bij de daad en legt duizend gulden op tafel voor mij neer. Ik pak het geld aan en weet dat hij mij daarmee gekocht heeft, maar ik zweer tegen mij zelf geen wapen aan te pakken.

De revolver van Kale Freek houdt ons beide bezig. Wat is er met de twee missende patronen gebeurd? Hebben ze er iemand mee omgelegd? Geen idee. Ik leg het naast mij neer en probeer te begrijpen wat de waarde van al die splinters is, van al dat goud en van al dat platina, dat er uit ziet als zilver, maar tien keer zo duur is volgens Arie.

Er zitten alleen maar kostbare kleinoden in de dozen. Alles is waardevol. Mooie houten dingen, mooie mannenringen, mooi, mooi, mooi. Het zal zeker meer dan een miljoen waard zijn.

‘Wat moet je in godsnaam met zoveel contant geld? Als ik jou was zou ik eerst dit huis waar Marijke woont opknappen, zodat zij een menswaardiger bestaan krijgt.’

‘Ik zal er over denken,’ zegt Arie en bijt op zijn lip, net alsof er iets niet klopt.

‘Kom, we gaan de hele boel opruimen en sorteren. Ik ga de notaris vragen om een ontmoeting met de dames die in de panden wonen waar ik dus nu eigenaar van ben, geen huurder, maar eigenaar. Met de bijbehorende gronden. Dus ben ik niet dat beetje wisselgeld waard, maar heb ik een groot deel van de duurste grond in Amsterdam Centrum in handen. Ik ben ongevraagd rijk geworden en sta aan het hoofd van een Maffia-achtig kartel.’

‘Ja, dat kun je wel stellen. Moet je nu niet een auto met chauffeur in het pak?’ vraag ik.

‘Nee, dat gaan we nu precies niet doen. We blijven onszelf en dat is het leukste. Ik zal Marijke haar woning in orde laten brengen, jij gaat naast sturen ook de kroeg draaien en ik ga vaker naar mijn domein, de Wallen.’

De eerst dagen verlopen saai, tot de notaris een belletje geeft dat er een vergadering zal zijn in het Krasnapolsky Hotel. ‘Morgen gaan we een paar mensen ontmoeten die ik niet ken. Jij gaat mee en je blijft te allen tijde achter mij. Heb je dat begrepen? Ik wil jou als een soort rugdekking, want de vergadering gaat over het feit of ze mij als koning van dat gebied willen.’

‘Ik zal je rug dekken, maar begrijp: ik ben een jochie van amper twintig en jij doet of ik je zoon ben. Het is allemaal nogal wat. Ik was nachtwacht op een groot bouwproject en nu ben ik opeens de bodyguard van King Amsterdam.’

We gaan met de grote zwarte Impala naar het centrum van Amsterdam, naar de vergaderzaal van Krasnapolsky.

Zodra we ervoor stoppen komt er een donkere man in een helder wit jasje naar ons toe die vraagt of hij de auto mag parkeren. Hij is natuurlijk van het hotel.

‘Jij blijft achter mij,’ sist Arie, bang dat ze hem in de rug gaan schieten. Hij heeft de revolver in een kleine holster aan de enkel gemaakt. Hij draagt hem puur uit zelfbehoud bij zich. Arie is een kleine man van ik schat 1 meter 70 en ik ben bijna 1 meter 95. Dus het is net of wat en half wat binnenkomen in de grote salon, want het is geen zaal, maar een salon. Er staan zachte stoelen in een cirkel, roodachtige pluche fauteuils. Ik tel zes mannen, allen voorbij de 45 jaar. Arie is verreweg de jongste.

‘Heren, ik ben Arie Vermeulen, enige zoon van jullie kompaan Kale Freek. Ik kom luisteren naar wat jullie mij te zeggen hebben. Ik heb uit de correspondentie begrepen dat IK nu de koning ben en jullie de lakeien en daar ga ik bij deze iets aan doen, want ik maak jullie meteen alle zes ONDERKONING en ik verlaag jullie afdracht aan mij van 18 naar 14 procent. Maakt dat breuken in het ijs of wat?’

De mannen grommen tevreden. Ze stellen zich allemaal voor en betuigen op die manier hun respect aan hun nieuwe leider. Arie de Kleine zullen ze hem van nu af noemen. ‘De Kleine, zo zullen we je noemen. Niet uit gebrek aan respect, maar omdat dat de passende naam is. Mij noemen ze Zwarte Arie omdat ik altijd in zwarte auto’s rijdt.’

‘Ik ga akkoord. Weet dat jullie mijn raadsheren zijn, die mij moeten helpen. We moeten hand in hand dit gebied blijven bewaken, want ik zag hier al Italianen, Spanjolen en Grieken langskomen, iets wat ik niet wil. De Wallen blijven Hollands, zeker zolang ik het voor het zeggen heb. MET JULLIE natuurlijk.’

In amper een half uur heeft Arie het ijs gebroken en heeft hij de mannen die kwamen als vijanden tot zijn broers gemaakt. Dat wil hij bezegeld zien in een soort Maffia-achtige vertoning met de bloedbroederhand.

‘Een ieder die mijn vriend wil zijn geef ik een hand waar een wond in zit en degene die mij een hand geeft snijdt zich ook om onze vriendschap voor het leven te bezegelen.’

Uit zijn binnenzak haalt hij een dolk en trekt het mes langzaam uit de schede. De mannen deinzen terug bij het zien van het bijzondere mes dat ze blijkbaar eerder gezien hebben. De dolk is klaarblijkelijk bij de heren bekend, dus vraagt Arie: ‘Mannen, vertel: wat is er aan de hand met dat mes?’